

BØRNENE I VERN GIAW STAMMEN

Af Vibeke Wagner og Søren Bo Schmidt
fysioterapeuter for Raindrop-Projektet, Thailand

Under mødet med børnene fra Vern Giaw stammen, kan man som dansk volontør mest af alt få lyst til at tage disse børn under sine arme. Det er dog begrænset, hvor langt disse arme kan favne, og det er her organisationer som Raindrop-Projektet i Thailand kommer ind i billedet.

Vi fik under vores fire måneders ophold som volun-tører for Raindrop i Isaan regionen i Nordøst-Thailand, tilbudt at følge projektets leder Pensak Chagsuchinda Howitz til Vietnam, for at besøge en af Vern Giaw stammens landsbyer. Her er det meningen, at Raindrop vil oprette en børnehave, og formålet med besøget var derfor at undersøge muligheden for dette og hvordan samfundet bedst kan hjælpe.

Vern Giaw stammen levede i mange år i bjergene i grænseområdet mellem Vietnam og Laos og var før Vietnam krigen bosat på den laotiske side. Efter krigen blev grænserne mellem Laos og Vietnam ændret, således stammen blev underlagt det vietnamesiske styre, og blev flyttet fra deres hjem i bjergene til et område langs Dagrong floden.

Vern Giaw stammen er en af de mindste minoriteter i Vietnam og menes på nuværende tidspunkt at bestå af ca. 35.000 mennesker. Stammens ældste taler stadig det originale sprog, men skriftsproget er gået tabt med tiden. Vi besøgte landsbyen Dagrong, som består af ca. 850 indbyggere, fordelt på 157 familier. Landsbyens små træhytter ligger i smukke omgivelser ned til den rindende flod med grønne frodige bjergskråninger som baggrund.

Vores ankomst

Få minutter efter vores ankomst til landsbyen strømmede beboerne til - heriblandt mange børn. Det stod hurtigt klart for os, at der er tale om virkelig fattige mennesker. Børnene var iklædt laset og beskidt tøj, og nogle var ganske enkelt nøgne. En del var helt korthårede, og det kunne ses på deres hovedbunde, at grunden til dette var utøj. De nøgne børns udspilede maver fortalte også, at fejl- og underernæring eksisterer her og en lille piges manglende reaktion på at fluerne sætter sig i hendes øjne og mund, er noget som virkelig rammer hårdt, når man kommer fra et privilegeret samfund som i Danmark.

Børn er dog børn, og vi blev mødt med nysgerrige blikke, den vanlige generthed og charmerende smil. Men smilene var dog kun kortvarige, og trods den sproglige barriere, blev desperationen tydeligt kom-

munikeret gennem bekymrede mørke øjne. Det var ikke nemt at få tydeligt svar på, hvor mange børn der er i landsbyen samt aldersfordelingen, da ingen kunne svare os på dette. En skønsommæssig optælling lyder på ca. 350 børn op til 15 år.

En umiddelbar gave

Raindrop ville give en umiddelbar gave på 50.000 vietnamesiske dong (hvad der svarer til 15 kr.) til hvert barn mellem 3-5 år. Da rygten bredte sig om, at vi var i byen, strømmede der dog en endnu større menneskemængde til, og det blev klart, at det ikke var muligt at organisere det således, at pengene kun gik til disse børn. Menneskemængden viste sig simpelthen for stor og uorganiseret og hverken os, vores vietnamesiske tolk eller landsbyens overhoved var i stand til at strukturere dette. Derfor besluttede Pensak Howitz, at pengene blev delt, så hver familie i landsbyen modtog 20.000 vietnamesiske dong (hvad der svarer til 6 kr.). Dette kunne netop lade sig gøre, da hver familie er i besiddelse af netop en registrerings bog, og pengene kunne uddeles ved fremvisning af denne. Selv denne forsvindende lille sum penge skabte ved uddelingen kaotiske scenarier og beboerne maste sig ind foran hinanden, for at komme igennem døren til skolen, hvor Pensak Howitz uddelte pengene. Dette understregede endnu en gang, at hjælpen her falder på et tørt sted.

Børnenes behov

Landsbyens overhoved fortalte, at der er skolegang for de 6-15 årige i byen, men at der ikke er noget tilbud til de 3-5 årige børn. Umiddelbart vil det synes optimalt at få opbygget en børnehave i landsbyen, for at sørge for bedst mulig støtte til familierne med børn i denne aldersgruppe. Dette ville give mulighed for et bedre uddannelsesgrundlag, og ikke mindst muligheden for at sørge for et dagligt nærende måltid mad og at børnenes sundhedsmæssige tilstand vil kunne følges. Især sidstnævnte fremstår for os, ud fra et sundhedsfagligt perspektiv, som en akut prioritet.

Et muligt problem ved at oprette institutioner o. lign. i området er dog manglende kendskab til, hvordan deres samfund er struktureret og hvordan en institution som en børnehave, kan indgå i deres hverdag og kultur. Det vil også være nødvendigt at få god kontakt til de mest ressource stærke personer i samfundet, således et projekt som dette med tiden, vil kunne bestå mere selvstændigt. Derfor ser vi i første omgang det akutte behov for mad, tøj og lægehjælp til småbørnsfamilierne, som noget der må tages hånd om. Dette vil være en vigtig start på et længerevarende projekt. Et projekt der forhåbentlig på et tidspunkt vil inkludere børnehave for de 3-5 årige i landsbyen.

Vern Giaw stammen er en af de mindste minoriteter i Vietnam og menes på nuværende tidspunkt at bestå af ca. 35.000 mennesker.

Der er skolegang for børn mellem 6 og 15 år i byen.

Det stod hurtigt klart for os, at der er tale om virkelig fattige mennesker. Børnene var iklædt laset og beskidt tøj, og nogle var ganske enkelt nøgne.